

Sygn. akt **II Cz 2231/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Violetta Osińska

Sędziowie: SO Marzenna Ernest

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 19 grudnia 2014 r. w S.

sprawy z wniosku B. G.

z udziałem Ł. R., W. R., (...) w K., K. G., A. R.

o zniesienie współwłasności i uzgodnienie treści księgi wieczystej

na skutek zażalenia B. R.

na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 11 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ns 2451/13

oddala zażalenie.

SSO Tomasz Szaj SSO Violetta Osińska SSO Marzenna Ernest

Sygn. akt **II Cz 2231/14**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie ukarał świadka B. R. grzywną w wysokości 500 złotych za nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2014 r.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji mając na uwadze art. 274 § 1 k.p.c. wskazał, iż pomimo prawidłowego wezwania, świadek nie stawiła się na rozprawę. Sąd zaznaczył, iż przesyłka sądowa zawierająca wezwanie dla świadka, została osobiście odebrana przez świadka, a w dniu 7 sierpnia 2014 r. świadek nadesłał pismo, w którym poinformował o tym, iż na rozprawie się nie stawi z uwagi na stan zdrowia i dołączył zaświadczenie lekarskie nie pochodzące od lekarza sądowego. W sprawie świadek trzykrotnie pomimo prawidłowego wezwania nie stawiła się na rozprawie. Ponadto został pouczonej o treści art. 214¹ § 1 k.p.c. (co wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru k. 772). Pomimo tego świadek nadal się nie stawia na kolejnym terminie rozprawy, a niestawiennictwo spowodowane chorobą nie zostało usprawiedliwione w sposób przewidziany przepisami. W ocenie Sądu nałożona na świadka grzywna nie jest wygórowana, lecz może przyczynić się do skłonienia świadka, aby stawił się na rozprawie celem złożenia zeznań.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył świadek B. R.. Skarżąca wniosła o uchylenie tego orzeczenia. Skarżąca wskazała, iż nie stawiła się na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2014 r. ponieważ była na zwolnieniu lekarskim i nie była świadoma przepisów o zaświadczeniach lekarskich, a do tej pory zaświadczenia te były przez Sąd uwzględniane. Skarżąca zaznaczyła, że sprawuje opiekę nad chorym ojcem i z tego tytułu otrzymuje 150 zł i to jest jej jedyne źródło

dochodu, a nadto nie posiada żadnego majątku. Skarżąca zaznaczyła też, iż ma przyznane alimenty od byłego męża, ale nie ma możliwości ich wyegzekwowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie B. R. jest niezasadne.

Zgodnie z art. 214⁽¹⁾ § 1 k.p.c. usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby stron, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania, wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego. W wyroku z dnia (...) Sąd Apelacyjny w (...) stwierdził, że artykuł 214⁽¹⁾ k.p.c. wprowadził szczególne wymagania, jakie muszą być spełnione przez strony, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania, aby ich - spowodowane chorobą - niestawiennictwo na wezwanie lub zawiadomienie sądu zostało usprawiedliwione. Konieczne jest przedstawienie zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się, wystawionego przez lekarza sądowego.

W myśl art. 274 § 1 k.p.c. za nieusprawiedliwione niestawiennictwo sąd skazuje świadka na grzywnę, po czym wezwie go powtórnie, a w razie ponownego niestawiennictwa skazuje go na ponowną grzywnę i może zarządzić jego przymusowe sprowadzenie. Przepis art. 275 k.p.c. stanowi, że świadek w ciągu tygodnia od daty doręczenia mu postanowienia skazującego go na grzywnę lub na pierwszym posiedzeniu, na które zostanie wezwany, może usprawiedliwić swe niestawiennictwo. W razie usprawiedliwienia niestawiennictwa sąd zwolni świadka od grzywny i od przymusowego sprowadzenia. Postanowienia sądu mogą zapaść na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z art. 163 § 1 k.p.c. jeżeli kodeks przewiduje grzywnę bez określenia jej wysokości, grzywnę wymierza się w kwocie do pięciu tysięcy złotych. Grzywny ściągają się w drodze egzekucji sądowej na rzecz (...)

Mając powyższą regulację na względzie Sąd Odwoławczy wskazuje, iż po tym jak świadek B. R. nie stawiła się do Sądu zgodnie z wezwaniem na termin rozprawy w dniu 16 grudnia 2013 r., a jednocześnie przedłożyła do Sądu pismo z dnia 10 grudnia 2013 r., w którym oświadczyła, że nie może stawić się z powodu choroby, załączając do niego zaświadczenie lekarza, który nie jest lekarzem sądowym w rozumieniu art. 214¹ § 1 k.p.c. (k. 719-720) - została wyraźnie pouczona o treści art. 214¹ § 1 k.p.c. i art. 274 § 1 k.p.c. (k. 725-726). Przedmiotowe pismo (k. 755) zostało temu świadkowi doręczone w dniu 7 lutego 2014 r. (k. 772). Następnie zarządzeniem z dnia 22 maja 2014 r. świadek B. R. została wezwana na termin rozprawy w dniu 11 sierpnia 2014 r. (k. 801, 803) i pismo w tym przedmiocie zostało doręczone świadkowi w dniu 24 czerwca 2014 r. (k. 827). Tymczasem świadek ten nie stawił się do Sądu zgodnie z wezwaniem na termin rozprawy w dniu 11 sierpnia 2014 r. (k. 838-845) i po raz kolejny przedłożył do Sądu pismo, w którym oświadczył, że nie może stawić się z powodu choroby, załączając do niego jedynie zaświadczenie lekarza, który nie jest lekarzem sądowym w rozumieniu art. 214¹ § 1 k.p.c. (k. 831-832). Skarżąca także w terminie późniejszym nie przedstawiła wystawionego przez lekarza sądowego zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się w Sądzie. Podkreślić należy, że analiza akt wskazuje, że każde wezwanie kierowane do świadka zawiera nieobszerne pouczenie, w tym również pouczenie o konieczności usprawiedliwienia niestawiennictwa zaświadczeniem od lekarza sądowego.

Wobec powyższego świadek B. R. pomimo, iż dodatkowo została pouczona jakie wymagania muszą być spełnione przez świadków, aby ich spowodowane chorobą niestawiennictwo na wezwanie Sądu zostało usprawiedliwione – nie wykazała w sposób określony w art. 214¹ § 1 k.p.c., że stan zdrowia uniemożliwił jej stawienie się. W tej sytuacji całkowicie bezpodstawne jest powoływanie się przez skarżącą, iż nie знаła trybu usprawiedliwiania spowodowanego chorobą niestawiennictwa na wezwanie Sądu, a jej wnioski w tym zakresie były uwzględniane. Zatem Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż zaistniała podstawa do skazania świadka B. R. na grzywnę. W ocenie Sądu orzekającego Sąd I instancji prawidłowo ustalił także wysokość grzywny na poziomie 500 zł. Skarżąca powołując się na trudną sytuację materialną nie wykazała tego, zwłaszcza jedynie twierdząc, iż na utrzymanie otrzymuje kwotę 150 zł, przy czym nie wskazuje nawet, aby dodatkowo pobierała jakiegokolwiek środki z pomocy społecznej.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

(...)

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)

4. (...)

(...)